

Çalışan Kadının Maaşı 2

– KOCAMANOĞLU · 29 Nisan 2013

“Abi, hoş geldin. Nasılsın?”

“Maşallah demir gibiyim.”

“Hayrola!”

“Gezmeye geldim. Seni aradım. Baktım senin de canın sıkılıyor, benim de... Sen de bekârsın, bende... Dedim atla git, bir değişiklik olur. Bende atladığım gibi geldim.”

“Yengem ve çocuklar nerede?”

“Epeydir ben bakıyordum, bir süre de babanlar baksın,” dedim ve ailesine gönderdim. Hem torunlar dedeyi, dede de torunlarını sevsin diye...”

“İyi etmişsin abi...”

“Tabii ki iyi ettim. Şöyle bir kolaçan edip bakayım, dedim, Ankara yerinde duruyor mu? Ne haldedir? Nasıldır? Nerelere gelmiş bir göreyim dedim. Nasıl olsa yarın Pazar... Millet yatar, ben gezerim azar azar... Bana takılıp gezmez misin?”

“Emrin olur.”

“Emir değil rica... Hala gözlerin sığırcık yavrusu gibi kapalı görüyorum. Biraz açardım seni...”

“Çok da açma, bozular sonra...”

“Yok, be evlat... Bozacak nesne adamın içinde olmalı... Dışındakiler adamı bozmaya yetmiyor...”

“Bir yerlere gidip bir şeyler yiyelim.”

“Önce gün boyu yediklerimizi sindirelim hele... Sonra yeriz. Nasıl olsa kaçmıyor ya!”

İlla bir şeyler ikram etmek istiyordu. Madem illa “Bir şeyler ikram edeyim” diyorsun. Bak az ileride portakalı sıkıp suyunu veriyorlar, al gel de içelim...”

Gençti ve kendine has münhasır hafif çekik gözlü bir oğlandı. Kısa sayılabilecek bir boydaydı. Birkaç yıl önce Antakya'lı bir hemşire ile evlenmişti. Aralarında yaş farkı pek yoktu. Ama seviye farkı vardı. Aileleri farklıydı. Evliliği yürütmemişlerdi. Bir çocuktan sonra ayrılmışlardı.

İrfan Efendi eşinden ayrıldıktan sonra mesleğiyle alakalı müracaat ettiği resmi makam kabul etmiş bir yıla yakın Ankara'da çalışıyordu. Kadın ise yakın bir ile tayini çıkıp gitmişti. Çocuğun velayeti kadındaydı. Kadın da genç bir dul olarak yaşıyordu. İrfan işinden memnundu ama yalnızdı. Kendi kabuğuna çekilmiş, iki üç bekârla bir evi birlikte paylaşıyorlardı.

Taze portakal sularını içerken dertleşmeye başladık. Daha çok rahatlasın diye onu konuşturuyordum. Her şeyi içine atan insan gam yükü altında ezilip gidiyordu. Hele samimi, sır tutmasını bilen birini bulmak, dertleşmek o kadar da kolay değildi... Benimle dertleşiyordu. İrfan dertleştiğimi yazıp kitap haline getireceğimi nereden bilecekti ki... Gerçi ben bile düşünmemiştim.

Ankara dönüşünde gezdiğim günlerin anısına karalamak için yola çıktığım bu satırların bir denemeye dönüşeceğini ben bile planlamamıştım. Her şey kendiliğinden oluvermişti. O anlatırken ben arada bir düşünce ve olaylarına arasına dalıyor, çıkıyordum.

Ne erkek kadını, ne de kadın erkeği evlilik öncesinde çok az, evlilikleri süresi içinde biraz tanıyabiliyordu. Eğer tanımak isteyen dikkatliyse ve sıhhatli düşünebiliyorsa...

Evlenmeden önce birçok insan sadece olumlu yanlarını göstermeye çalışır, olumsuz yönlerini gizlerdi. Birbirlerinin özel alışkanlıklarını ancak birlikte yaşayarak görür ve anlayabilirdi. Geçmiş, geçmişte kalmalıydı. Yaşananlar sorgulanmalıydı karşılıklı...

Aile, akrabalıklar, komşuluklar ve arkadaşlıklar sorgulanıyordu tek tek... Geçmişin muhasebesi yapılırken aşırı ayrıntı gibi sır olarak kalanlarda zamanla sıkıntıya dönüşüyordu... Kadın veya erkek birçok şeyi eşinden değil, eşinin yakınlarından öğrenirdi. Geçmişini önemsemeyecek olgunluğu kaç kadın veya erkek kişi gösterebilirdi?

Her kadın sevgilisinin/eşinin aklından geçenleri bilmek ister. Ama erkekler kalplerini kolayca açmaz ve içindekileri dile getirmezler. Kadın erkeğini duygusallaştırmanın doğru zamanını ve doğru yerini seçebilmeli... Eğer erkek yorgunsa; başka bir işe yoğunlaşmışsa ve rahatlamak istiyorsa, sorularla yaklaşmak sonuç vermez. Misafir beklenen veya onun rahatlamak istediği zamanları sohbet için seçmemeli... Birlikte bir aktivite yapıldığı zaman konuşmayı denemeli... Onu sorgulamamalı... Kadınların sıkça düştükleri bir hata var.

Eşlerine peş peşe sorular sorarken, aynı zamanda ses tonlarını da ayarlamayı beceremezler. Öyle bir sohbet havasında geçmesi gereken konuşmalar, sohbetten çok bir sorguya benzer... Bir yargıç edasıyla

kadın tarafından sorgulanmak hemen her erkeğe ağır gelir. Onu yaralar.

Öylesi anlarda, erkekler kalplerini açmak yerine kaçmayı veya kalplerini kapamayı tercih eder... Erkekler duygularını kolay kolay dile getirmezler... Onlardan öyle bir şey istenildiğinde ürkmeleri normal değil mi?

Ona eski tecrübelerden, gelecek planlardan bahsederek başlamalı. Erkekler gelecek ideallerinden bahsetmeyi severler... Onlara özel sorular sormak istenildiğinde o havayı vererek sormalı... Eğer ona açılıyorsanız, güvenini kazanırsınız. O da size açılır.

Ondan bunu istiyorsanız, ilk önce siz açık ve samimi konuşun... Durmanız gerektiğinde durun. Belki anlamsız gibi gelecek ama bir erkeği konuşturmanın en iyi yolu bazen susmaktır. Kadınlar sevdikleri erkek hakkında en ufak ayrıntıyı bilmek ister.

Çoğu zaman bu bir takıntı haline gelir. Sürekli kurcalamak yerine, olayların kendiliğinden gelişmesini bekleyin. Arka planda kalmayı bir deneyin, göreceksiniz ki bilgiler daha fazla gelmeye başlayacak...

...

Ank-310706